

og imellem ingen Lov at see udkomme, hvis de valgte det Sidste, thi det tør vel antages, at Trangen til Udvidelse af den frie Næring vil blive saa stærk, Dpfordringerne til at give denne Frihed saa paatrængende, at der langt fra vilde hengaae 15 Aar, inden der dog maatte komme en anden Lov om Møllebruget, og da vilde der rimeligviis i den lovgivende Magts Skjød og hos Folket i Almindelighed være en ganske anden Stemning imod at begrænse dette Næringsbrug, end der maaffee nu er. Jeg kan saaledes vel fra Regeringens Standpunkt finde Betænkelighed ved Udvalgets Tidsfrist af 15 Aar; naar der imidlertid, som væsentligt er, hos Thingene vil findes en afgjort Stemning derfor, er dette netop en af de Gjensstande, hvorom jeg mener, at der ikke er Anledning for Regeringen til at fravige en Mening, der gjør sig gjældende i Thingene, hvor der sidder saa mange Mænd, der nøie kjende Forholdene omkring i Landet, og som synes, om dem at kunne have en paalideligere Kundskab end den, Regeringen kan have, men vist er det, idetmindste efter min Mening, at naar Udvalgets Mening vedtages, da skeer Hensynet til Møllernes Stilling saadan Fyldest, at jeg — hvad forresten vil komme for ved en senere Paragraph — paa ingen Maade kan mene, at man skulde lægge dertil en saa betydelig Sum fra Statens Side, som der vilde ligge i Gfærgivelsen af Skatten paa Malestylden. Da dette imidlertid ikke ligger for, skjøndt det rigtignok hører med til en sammenhengende Fremstilling af Forholdene, skal jeg udsætte at udtale mig derom, til det herhen hørende Ændringsforslag kommer for.

Nyholm: Til den Paragraph, der foreligger for Diebliffet, ifølge den høitærede Formands Bestemmelse, nemlig § 14, har jeg tilladt mig at stille et lille Ændringsforslag, som med Hensyn til det første Punkt i det væsentlige støtter sig til, hvad Udvalget har foreslaaet, nemlig at Tidsgrænsen ikke ansættes saaledes som i Udkastet til 5 Aar, men til 15 Aar, og forsaavidt troer jeg ikke, at der kan være Synnerligt at bemærke. I Slutningen af Forslaget har jeg derimod tilladt mig at foreslaae en Ændring i Lovudkastet, naar dette bestemmer i Begyndelsen af Paragraphen, at om 5 Aar

— eller, om man hellere vil, om 15 Aar — skal Møllenærtingen være fri. Det forekommer mig nemlig meget forunderligt allerede nu at tage Beslutning om en Lov, der først skal træde i Kraft om 15 Aar; det er vistnok saaledes, som den høitærede Indenrigsminister udtalte, at der til den Tid kan tænkes at være en ganske anden Stemning her i Landet med Hensyn til at begrænse eller udvide dette Næringsbrug; man veed slet ikke, hvorledes Forholdene til den Tid ville stille sig, og det synes derfor correctere at sige, at til den Tid skal dette Forhold ordnes. Man maa nemlig være det Haab og den Tillid til den daværende Regering, at den i sin Tid nøie vil undersøge og overveie dette Forhold, forend den tager Bestemmelse derom, hvorimod man, ved nu at gaae ind paa dette Forslag, tager en Beslutning, som jeg troer ikke er grundet paa nøiagtige Oplysninger eller klar Dpfatning af de Forhold, som nu finde Sted, eller som ialfald, om dette var Tilfældet, ikke kan være grundet paa nøiagtig Oplysning om de Forhold, som ville finde Sted om 15 Aar; thi dem kjende Ingen af os. Den ærede Didsfører har sagt, at man ikke kunde antage mit Ændringsforslag — saavidt jeg har opfattet hans Mening —, fordi den Art derved vilde blive ophævet, som gjælder efter Forordningen af 15de Januar 1684. Det forekommer mig ikke, at denne Indvending har noget at betyde; men hvis den har det, og skulde Thinget finde det, da vilde det jo være let at faae denne enkelte Pasfus i Forslaget ud til 3die Behandling. Det forekommer mig, at man dog maa supponere, at, naar Møllenæringsforholdene komme under Overveielse i Aaret 1867, altsaa efter en meget lang hengaaet Tid, da vil ogsaa dette Spørgsmaal, ligesom alle andre derhen hørende, komme under fornøden Overveielse.

Den ærede 1ste Landssthingsmand for 10de Kredts (Schytte) har udtalt, at jeg i mine Føredrag, da denne Sag forrige Gang var for, vel skarpt havde udtalt mig mod ham og et andet æret Medlem af Udvalget (Johansen). Jeg skal ikke videre indlade mig derpaa; det er vel muligt at jeg har talt noget skarpt, men jeg har talt efter min Overbeviisning, og det skal jeg gjøre ifølge Grundlovens § 60